

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Konec básníků v Rusku

„Žijí na území Ruska ještě nějací básníci? A jsou slyšet? Nebo již všichni dávno emigrovali?“ Tato otázka byla zveřejněna na Facebooku dne 27. 2. 2022 (4. den války). Je zajímavé nad touto „speciální operací“ přemýšlet v literárním kontextu, ale když se zamyslíme nad historií literatury, zjistíme, že právě básníci a další umělci nejcitlivěji reagují na podobné události. Ruští básníci to navíc měli těžké za jakéhokoli režimu a vládoucí třídy. Dnes bychom chtěli vzpomenout na Daniila Ivanoviče

Juvačeva (alias Charmse, Chormse, apod.). Ten měl tu smůlu, že se společně se svými druhy pokoušel literárně prosadit ve 20. a 30. letech minulého století, v době, kdy „neorganizovaní a neproověření“ spisovatelé nemohli psát. Psával své texty do školních sešitů, aby případná šťára měla složitější práci. V jeho krátkých textech se dějí věci velmi absurdní – stařeny vypadávají z oken, lidé beze stopy mizí nebo se přejí hrachovou kaší a umřou. Nevinné dialogy končí rvačkou, nebo dokonce smrtí. To vše jako by odráželo tehdejší realitu sovětského Ruska. Charms sám jednou beze stopy zmizel, stejně jako jeho hrdinové, a stal se jednou z mnoha obětí Stalinových čistek ve 40. letech 20. století. Člověk zmizel, ale zůstal po něm kufr s jeho literární pozůstalostí, který básník Alexandr Ivanovič Vveděnskij našel v sutinách Charmsova domu. Jedině zásluhou přítele-básníka víme, že existoval někdo jako Charms. A díky jeho vytrvalosti si na těchto stránkách můžete přečíst krátké příběhy inspirované Charmsovou pohádkou *17 koní*.

Jan Salvét a Jan Krejčí

Žáci 1. A, inspirováni Charmsovou pohádkou *O zlobivé Žofince*, měli zadáno několik prvních vět dalšího Charmsova příběhu *17 koní*. Sami pak měli dokončit vypravování po svém, ale v Charmsově duchu. Vznikly tak povedené texty, se kterými vás zde můžeme seznámit.

U nás ve vesnici umřel jeden pán a zanechal svým synům závěť: Nejstaršímu synovi odkázal půlku dědictví, střednímu třetinu a nejmladšímu odkázal devítinu. Když ten pán umřel, zbylo po něm všeho všudy 17 koní a víc už nic...

Illia Kulakov

... Ale oni neuměli počítat, takže ten nejmladší toho nakonec dostal nejvíc a ten nejstarší nejmíň. Rozdělili to takhle: Nejmladší dostal deset koní, střední šest a ten nejstarší dva (jednoho totiž vyrobil z papíru). Takhle žili osm let, až jim všem koně umřeli. Jenom jeden to přežil, byl to ten papírový. Bratři se začali o něj hádat, ale nakonec to střední rozdělil. Rozstříhl koně na tři části a dal každému bratrovi jednu z nich. Bratři ten papír narovnali a udělali si menšího koně. A takhle žili dál, dokud neumřeli na mor.

Tomáš Kyrián

... Jenže ti kluci neuměli počítat, a proto ty koně vyměnili za velkou roubenou chaloupku, kde žili až do smrti.

Hynek Nonner

... Synové zjistili, že to nedává žádný smysl, a tak prostředního něco napadlo: „Zavoláme Žofinku!“ A hodinu po tom, co Žofinka přišla, bylo koní už devadesát a nejstarší syn povídá: „Tak, teď už to vychází!“ A tak si synové mrtvého pána od nás z vesnice konečně rozdělili své dědictví.

Anna Houdková

... Když si synové závěť přečetli, začali se dohadovat. „Jak si to otec představuje? Vždyť to nedává smysl!“ křikl nejstarší. „Co na tom nedává smysl? Když tak nějakého koně rozpůlíme,“ navrhl nejmladší. „Ty jsi trouba, koně půlit nemůžeme,“ odpověděl prostřední. „Tak jak to uděláme?“ ptá se nejstarší. Takhle se dohadovali tři dny a tři noci. Čtvrtého dne ráno se synové probudili a hned se začali dohadovat: „Už se hádáme dost dlouho a stále jsme na nic nepřišli,“ řekl zoufale nejstarší. Mezitím přišel střední, který byl koně nakrmit. Přestaňte se hádat! Koně zmizeli!!“ vykřikl zděšeně. „No, super, ještě tohle tu scházelo,“ řekl našťvaným tónem nejmladší.

Zuzana Tomanová

... Nejmladšímu synovi to však přišlo nespravedlivé, a proto zavolal na pomoc Žofku. Další den ráno Žofka přijela na koni se zpěvem k nejmladšímu synovi. Slezla z koně a řekla: „Ten je tvůj.“ Najednou přiběhli starší synové a vůbec nevěděli, co se děje. Žofka začala zpívat: „Tralala, tralala, ze 17 koní už je 18.“ A Žofka znovu spustila: „Tralala, tralala, nejstarší a mladší a nejmladší, dostanete jednoho koně dohromady a 17 koní si vezmu já. Hijé!“ A už byli pryč.

Martina Merglová

... Synové se začali o koně přít. Jak si mám vzít polovinu?!“ řekl nejstarší z bratrů. „A jak si mám nechat třetinu?!“ rozzuřil se střední bratr. Nejmladší zvolal: „Hele, to je Žofka a nese si i velké nůžky.“ Když Žofka viděla koně a rozzuřené bratry, rozhodla se jim pomoci. Doběhla k jednomu z koní a udělala šmik. Synové se zhrozili a utekli. Od té doby už syny nikdo nikdy neviděl.

Adéla Tauchmanová

... Synové se začali hádat, kolik koní si má každý vzít. Nejstarší řekl: „Musíme jednoho zabít, abych si mohl vzít 8 koní a zbytek si rozdělíte vy.“ Dobrá tedy, řekl střední syn, ale kolik koní si tedy my dva máme rozdělit?“ Pojďme se na ně podívat a podle toho usoudíme, kdo si jakého vezme. Když synové přišli, všichni koně se splášili a utekli.

Kateřina Faltusová

Chlapci si nevěděli rady, jak si koně rozdělit podle otcovy vůle. Proto se rozhodli navštívit bábu kořenářku, o které se říká, že je v celém okolí nejmoudřejší. Když jí všechno pověděli, bába se zamyslela a pravila: „Pokud nejstarší má mít polovinu, což ze 17 koní nelze, tak si musíme jedním koněm pomoci, tím dostaneme 18 koní. Z toho polovina je 9 koní. Ty, nejstarší, budeš mít tedy 9 koní. Tobě, prostřednímu, připadne jedna třetina, což je 6 koní. No a ty, nejmladší kluku, budeš mít 2 koně, což je jedna devítina. Celkem jsme rozdělili 17 koní podle přání vašeho otce.“

Chlapci byli velice překvapení, jak to bába kořenářka rozpočítala a slíbili jí, že jí za to pomohou opravit chalupu.

Markéta Kuříková

... A tak bratři sedli každý ke svému stolu a počítali. Nejstarší bratr se zvedne a čte: „Protože bylo 17 koní, odečteme 105 kilogramů písku od počtu cihel v našem domě, který není, což znamená, že nám vyjde 1 280 žebříků z meruněk. Takže já mám 17 koní a vy mi každý dlužíte dva modré ježky.“ Zbylí dva bratři se podivili: „Musel jsi udělat chybu v kilogramech písku, má ho být 38 dvanáctilitrových koček.“ A tak přečetl svoje výpočty druhý bratr: „Máme všichni tři dohromady šest rukou, což znamená, že od nich odečteme 109 000 šikmých střech ve vesnici, tím pádem mám všechny koně a vy mi budete dlužit 59 šneků.“ Opět se strhla hádka. Bratři na sebe pokřikovali, a když se ztišili, tak zpustil třetí bratr: „Já to spočítal úplně jinak. Mám 17 koní, které vydělím 35 psy, tím pádem mám všechny koně já a vy mi ještě dlužíte 300 pytlů mouky.“ Nakonec se dohodli, že si pozvou starostu vesnice, který jim spočítá, kdo dostane kolik koní. A tak čekali na starostu. Po chvíli slyšeli někoho klepat na dveře. Za dveřmi stál starosta. Šli tedy společně na pastvinu, kde se pásli koně. Jenže když došli na pastvinu, žádný kůň tam nebyl.

Z toho plyne poučení: Neodečítej jablko od hrušky a rozhodně to neděl šnekem.

